

Truyện ngắn
Chủ đề: LÍNH
Tác giả: Lê Phi Ô

Hoài niệm - Chuyện chiến trường (NGƯỜI TA ĐI LÍNH MANG LON)

Đọc qua ai cũng tưởng tôi kể chuyện vui, đôi với tôi đây là những chuyện buồn... Vì những người tôi đề cập trong bài... họ đã không còn nữa! Họ đã vĩnh viễn ra đi vào một thế giới xa xăm khác với thế giới chúng ta đang sống, và... tất cả những người này đã gục ngã vì đạn thù trên bước đường lui binh trong trận chiến Võ Đất tháng 3 năm 1975!

*9 tháng quân trường,
12 năm chiến đấu,
7 năm trong trại tù “cải tạo” tập trung.*

Sống và lớn lên trong lửa đạn, gian lao và tù đày... thời gian đã tạo cho tôi một hình hài già nua... cần cỗi.

Bây giờ thì bạn bè mỗi đứa một phương, người tình rồi cũng bỏ tôi mà đi... Xen lẫn trong quá khứ kiêu hãnh là một hiện tại... trống vắng, cô đơn và nhiều... nuối tiếc!

Cố nhân... xa rồi! Biết đến bao giờ ta gặp lại cố nhân để được sống lại những phút huy hoàng trong sắc mùa chinh chiến cũ...!!! – LPO

**“Người ta đi lính mang lon,
Chồng em đi lính mang xoong mang nồi!”**

Hạ sĩ I Thí, hỏa đầu quân, cùng Binh nhì [B2] Long đang khiêng cái chảo gang to tổ bố lên gần tới đỉnh đồi... bỗng ông nghiêng vai hát cái đờn gánh làm cái chảo vừa to vừa nặng rơi xuống đất nghe một cái... “bịch” và B2 Long khiêng phía đằng trước suýt té

ngửa theo cái chảo. Hạ sĩ I Thí chửi thề: “Tiên sư cha thằng nào mới nói đó?” rồi ông quắc mắt nhìn chằm chập vào mặt B1 Niên đang đi gần đó.

Ông chửi tiếp: “Mẹ... mày, mày mang chỉ mỗi cái ba-lô. Ngoài cái ba-lô, tao còn mang ruột tượng gạo và khiêng cái chảo nữa... Mệt thấy mẹ, mày không khiêng phụ... còn móc lò nữa hả thằng khốn kiếp?!... Lát nữa, tao đéo nấu cơm, cho tụi mày đói thấy mẹ tụi mày luôn!” Chửi xong, ông vắt cái ba-lô đang mang xuống đất thật mạnh làm cái xoong cọt trên ba-lô méo một bên.

B1 Niên nín khe. Nó không ngờ câu nói đùa đã khiến Hạ sĩ I thí nổi cơn điên như vậy! Mà không điên sao được. Từ sáng đến giờ, Hạ sĩ I Thí lu-bu với các vật dụng nhà bếp không có cả thì giờ ăn sáng, bụng đói còn phải khiêng cái chảo to nặng lên đòi cho kịp nấu cơm trưa cho cả đại đội... ăn. Mặc dù đã đổi phiên cho hai anh hỏa đầu quân khác khiêng chảo rồi, nhưng vì... HS1 Thí lớn tuổi, người lại gây nhom ốm yếu và lại còn leo đòi giữa trưa nắng cho nên ông mệt muốn... đứt hơi mà lại còn bị cái “thằng khốn nạn” chọc quê, không tức sao được!

Tối hôm đó, thằng Niên mon men lại gần HS1 Thí, ông Thí trừng mắt ngó nó như muốn đồ lửa. Thằng Niên áp úng: “Bố, hồi trưa...” HS1 Thí giận dữ: “Bố cái con c..., ai cho mày gọi tao là bố. Mày mà còn giở trò chọc gẹo nữa, tao phang cho cái xèng chết mẹ bây giờ!” Thằng Niên thành khẩn: “Hồi trưa con lỡ nói chơi khiến bố giận, con xin bố tha lỗi cho con!” Nó áp úng tiếp: “Bố đừng buồn con... nha bố!”

Vẻ mặt thằng Niên thành khẩn đến độ thiểu não. HS1 Thí có vẻ nguôi giận, ông nín thình một hồi rồi đột nhiên ông thấy túi thân, ông... khóc. Thằng Niên hoảng hốt, nó ôm chầm hai vai HS1 Thí và nó cũng khóc!

Lỗi này là do nơi ông đại đội trưởng. Mới đổi về, ông có ý tốt, chọn những người ốm yếu, lớn tuổi, và nhất là HS1 Thí cũng sắp giải ngũ vì lý do gia cảnh nên ông cho họ ở ban hỏa đầu vụ để đỡ phải hành quân, phục kích đêm... Có lẽ ông nghĩ công việc này nhàn hạ, chỉ ngày hai buổi đi chợ nấu cơm, mà đâu dè cũng là gánh nặng mà ông không biết.

Người ta nói “quả báo nhãn tiền” đôi khi cũng đúng. Đơn vị tôi đột kích vào mật khu Việt Cộng. Bọn du kích bỏ chạy, chúng tôi tịch thu được vài khẩu Carbine, súng Mas. 36, 2 bao gạo, vài chục ký cá khô và cá hộp, v.v. B1 Niên tịch thu được một cái thau nhôm thật lớn, định bụng sẽ tặng ban hỏa đầu vụ, có lẽ tặng HS1 Thí thì đúng hơn.

Nó ôm cái thau trước bụng. Khi di chuyển người đi trước chạm vào nhánh cây thấp và nhánh cây bật ngược đập vào cái thau nghe leng keng. Trung đội trưởng bảo nó úp cái thau vào phía sau đít mà đi, tránh gây tiếng động kéo bọn Việt Cộng sẽ nghe thấy. Lúc leo dốc, không hiểu B1 Niên trượt chân thế nào mà lại té ngổ lên cái thau... và cứ

thế, cái thau như một vật trượt tuyết chớ nó lao xuống đồi thật nhanh, va vào hết cây này đến cây kia, các nhánh cây thì quất vào thau, vào người nó toi tả. Mọi người cố chạy theo cứu nó nhưng không kịp. May sao, một bụi gai tre chặn nó lại... cái thau thì móp méo và thủng cả đáy, đít thằng Niên bị trầy trụa rướm máu, còn cái mỏ nó thì bị so le vì bị cây đập vào môi trên sưng vù. Nếu không có bụi gai tre cản lại có lẽ cái thau đã lôi tuột nó xuống đường thông thủy đầy đá lởm chởm thì chỉ có chết hoặc ít ra cũng gãy tay gãy chân. Mọi người vừa thương hại vừa tức cười. Thật đáng đời cái thằng hay nghịch ngợm, hay chọc phá người này đến người nọ. Một người nói: “Đúng là người gian mắc nạn!”

Chưa hết...

Cạnh đồn có nhà ông Năm Giáp. Ông có hai đứa con trai lớn đều đi lính ở xa, ở nhà chỉ còn hai vợ chồng già và cô con gái út. Cô Thơm vừa tròn 17 tuổi trông rất... mát mắt. Mấy ông lính nhà ta, nhất là... mấy ông nhóc quân dịch tuổi chừng 19, 20 thường lân la đến nhà cô Thơm thăm... hai bác!

Thằng Long là một trong đám lính đó. Nó “lết bánh” vì cô Thơm. Ngày nào không ghé qua nhà ông Năm Giáp là ngày đó nó thần thờ như người mất hồn. Nó thường khoe với bạn là nó thương cô Thơm lắm, thương cũng bằng thương má nó ở nhà và cô Thơm cũng thương... nó nữa! Bất cứ một tân binh nào mới đổ về nó cũng rủ ra nhà cô Thơm... thăm ông bà Năm.

Một hôm, nó vừa bước ra sau vườn thì thấy cô Thơm đang hái me, vừa nhảy cao vừa lấy cây đập nhưng cô Thơm vẫn không làm sao hái được me. Thấy thế, thằng Long nhào tới giúp liền. Nó áp úng: “Thơm để đó, tôi... hái ‘giùm’ cho” và nó nhanh nhẹn cởi giày, cởi quần trần ra, leo một thoáng là đã ngồi trên cháng ba của cây me.

Nó đứng trên một nhánh lớn, tay trái vịn vào một nhánh khác, tay phải vớ tìm những trái me “giốt,” loại me gần chín, hái lia lịa và liệng xuống cho cô Thơm lượm.

Nhưng... khi nhìn xuống thì không thấy cô Thơm đâu cả! Nó hỏi thằng bạn đứng dưới gốc: “Ê, Xuân! Thơm đâu rồi?” Thằng Xuân trả lời: “Đi rồi!” Thằng Long ngạc nhiên: “Ừa! Đi đâu vậy?” Thằng Xuân ái ngại: “Tao không biết, nhưng chắc đi luôn rồi. Thôi... xuống đi.”

Nghe Xuân nói vậy, Long vội tuột xuống, mắt nhìn dáo dác: “Sao bỏ đi đâu vậy?” Thằng Xuân thấy tội nghiệp bạn mình: “Gặp tao, tao cũng đi nữa là... cô Thơm.” Thằng Long chưa hiểu, lắm bầm: “Sao bỏ đi vậy cà!?” Giọng thằng Xuân trở nên gắt gỏng: “Mày là cái thằng cà chớn! Leo cao hái me mà lại mặc quần xà lỏn, cái quần... rộng rinh. Cô Thơm đứng dưới nhìn lên thấy me nó... hết rồi!” Thằng Long lại vẫn chưa hiểu: “Thấy cái gì?” Tức quá, Xuân nói như gậy lộn: “Thấy trái me... của mày chứ thấy gì!” Lúc này, thằng Long mới hiểu, nó sượng chín người, mặt đỏ bừng lên

nhưng cặp mắt thì như đứng tròn. Nó lúng ta lúng túng trông thật tội nghiệp, rồi bắt thần nó nhắm hướng đồn đi nhanh như chạy, làm thằng Xuân chạy theo muốn hụt hơi.

Từ đó, cô Thơm tránh mặt nó. Mỗi lần đi chợ, ngang qua cổng đồn thì cô Thơm đi vòng ra sau dãy nhà đối diện đồn để khỏi đụng mặt thằng Long. Và thằng Long thì không dám đến nhà ông Năm Giáp nữa... Mỗi khi bắt chợt thấy bóng dáng một người con gái xa xa là nó vội tránh mặt liền vì sợ phải gặp mặt cô Thơm. Cũng từ đó, suốt ngày nó lẩn quẩn trong sân đồn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về hướng nhà cô Thơm, buông những tràng thở dài nghe mà đứt... ruột. Và cũng từ đó, hai người xa nhau, xa nhau chỉ vì một lý do... thật lãng nhách!

Rồi...

Đơn vị tôi di chuyển vào trong rừng để truy lùng một đơn vị địch quân cấp tiểu đoàn mà cách đây hai ngày chúng đã phục kích quân ta tại khu vực cầu Lăng Quảng, ranh giới của xã Võ Xu, Hoài Đức, và xã Duy Cần thuộc quận Tánh Linh, Bình Tuy, gây thiệt hại trung bình cho ta, trong đó có hai sĩ quan bị tử thương là Đại úy Hiếu, Chi Khu Phó CK Tánh Linh, và Đại úy Khải, Đại Đội Trưởng ĐĐ.720/ĐPQ.

Khoảng 9 giờ sáng, đang di chuyển thì bỗng nhiên cánh quân phía trước khựng lại, tôi chụp ống liên hợp từ tay âm thoại viên hỏi cánh quân đi đâu: “Một... Trung Hiếu... gọi.” (Im lặng vô tuyến). Tôi gọi tiếp... cũng không nghe tiếng trả lời. Tôi lại gọi với giọng gắt gỏng: “Trung Hiếu gọi Một nghe rõ không, nói đi.” Vẫn im lặng, tôi điên tiết... phóng vội lên phía trước định đập anh âm thoại viên Trung Đội 1 một trận, vì đối với đơn vị tác chiến nhất là đang di chuyển trong vùng có địch thì sự liên lạc vô cùng quan trọng, gọi chưa dứt lời là phải có sự đáp trả tức khắc.

Vừa được mấy bước thì thấy vài anh lính chạy ngược lại, mặt mày hơ hãi... Tôi ngạc nhiên! Lại một tốp lính nữa chạy ngược về phía sau và mặt mày người nào cũng có vẻ hốt hoảng, tôi quát khê: “Đứng lại, cái gì đó?” Họ không trả lời mà còn chạy nhanh hơn. Thật là quái đản! Tôi chưa kịp hỏi tại sao thì cả đám lính phía trước ùa chạy ngược lại phía sau... mặt họ trông càng khiếp đảm hơn! Lập tức, tôi cho dàn đội hình tác chiến.

Chuẩn úy Minh, Trung Đội Trưởng Trung Đội 1, đi đầu, tay ôm mặt, tay vịn nón sắt chạy vụt qua mặt tôi ngược chiều. Tôi vói tay chụp cái ba-lô kéo giựt Chuẩn úy Minh lại và nói như thét: “Đứng lại! Tại sao chạy?” Chuẩn úy Minh không nói mà lại đưa một ngón tay chỉ về phía sau lưng hướng lên trời và lại bỏ chạy thật nhanh.

Tôi quá đỗi kinh ngạc! Cái gì làm cho họ sợ đến như vậy?! Nếu gặp Việt Cộng thì họ nổ súng, đàng này... hoàn toàn không có một tiếng súng nào cả! Hay họ gặp thú dữ? Điều này cũng không đúng vì rừng này làm gì có cọp beo, chỉ có voi thôi. Nhưng lính tráng súng ống đầy trời như vậy thì cả trăm con voi đi nữa cũng đâu có thể làm họ sợ đến như vậy!? Hay là họ gặp... ma? Hoặc gặp... quỷ gì đó?! Nhưng quỷ ma thì chỉ sợ lính chứ lính làm gì sợ ma quỷ!!! Và cứ thế, cả đoàn quân âm thầm bỏ chạy gần hết. Phía trước tôi... bỏ chạy, phía sau tôi... bỏ chạy, chính giữa... ngay cả anh truyền tin mang máy cho tôi cũng... bỏ chạy! Tôi bắt đầu rúng động bởi hiện tượng kỳ quái này mà chỉ có trong sách kiếm hiệp của Kim Dung mới có... Thì, một cái gì, một vật gì thì đúng hơn, nhỏ cỡ ngón tay... Không phải một mà... là hai, rồi... ba, chạm mạnh vào má, vào trán tôi đau đến nhảy dựng lên và nước mắt, nước mũi tôi tứa ra... Tôi chợt hiểu và bây giờ thì tới phiên tôi... bỏ chạy!!!

Thì ra thằng ôn dịch nào đi đầu... không biết mắt mũi để ở đâu mà nó lại lủi nhăm phải ổ ong vò-vẽ. Lũ ong giạt mình hốt hoảng bay tứa ra và khi nhận diện được... kẻ thù, bọn chúng xông vào tấn công tới tấp. Khổ nỗi là cánh quân của tôi lại quàng khăn đỏ. Trong rừng, màu đỏ tương phản với màu xanh của cây lá nên bọn ong thấy rất rõ “kẻ thù” nên tấn công rất chính xác. Chạy tới đâu, bọn chúng rượt theo tới đó. Có người bị chích rồi... con khác lại bu vào chích tiếp... quyết không tha.

Đang chạy trôi chết thì có ai đó la lớn: “Liệng trái khói... Liệng trái khói!” thế là đủ các màu vàng, đỏ, tím... tuôn ra mù mịt... Lính tráng lớp bị ong chích, lớp bị hít phải khói màu ho sặc sụa, rên hừ hừ, trong đó có tôi! Nhưng tất cả phải gồng mình ráng chịu... vì ra khỏi vùng có khói thì sợ ong chích. Khói màu làm lũ ong sợ hãi, chúng không dám đáp xuống tấn công nữa mà lại bay tít tận ngọn cây, quần qua quần lại cả ngàn con trông thấy phát ón lạnh. Tôi từng xem phim The Longest Day... cảnh máy bay đồng minh tấn công quân Đức tại mặt trận Normandi nhưng vẫn còn thua xa đám máy bay... ong này.

Chưa hết! Trong khi anh em liệng khói màu để cản bầy ong thì... một ông tân binh đứng cạnh tôi hoảng hốt, đưa tay lôi trái lựu đạn đeo nơi dây ba–chạc phía trước ngực định rút chốt, may mà tôi nhìn thấy và ngăn cản kịp lúc nếu không thì... chắc chết cả đám. Vì, thấy người ta liệng khói màu, ông cũng tưởng là ông có... khói màu!

Coi như cuộc hành quân... thất bại! Cánh quân trên trăm người chạy tán loạn trong rừng và lạc nhau gần hết. Tới 4 giờ chiều tối chỉ gom lại được phân nửa. (Ong vò–vẽ thường làm ổ ở các lùm bụi thấp chứ không làm trên cao như loại ong mật.)

Định bắn súng gọi những người đi lạc nhưng lại sợ lộ mục tiêu cuộc hành quân nên tôi gọi pháo binh xin bắn đạn khói. Đài tác xạ gọi tôi xin cho tọa độ, tôi bảo: “Bắn đâu cũng được... không cần tọa độ!” Họ tưởng tôi điên nên không chịu bắn. Tôi gọi tiếp, họ trả lời là... Họ chưa bao giờ gặp một đơn vị hành quân nào xin bắn pháo binh mà không cho biết... tọa độ! Nghe họ nói, tôi hơi bị “quê” một phút, và tôi bắt đầu giải thích... Văng vẳng trong máy, nhiều chuỗi cười rộ làm tôi thấy “quê” thêm. Thực ra, tôi chỉ muốn anh em chạy lạc trong rừng họ nghe được tiếng súng đại bác 105ly depart họ sẽ biết hướng chi khu nằm ở đâu để họ tìm đường về. Thế thôi.

Người tôi mệt lả vì cả ngày chẳng có hột cơm vì còn phải lo chạy giặc... ong, phần bị ong chích bắt đầu lên cơn sốt. Loại ong này độ 20 con thôi... chích vào một con trâu thì trâu cũng chết huống chi là con người. Cả đoàn quân khi ra đi thì... Trời nghiêng Đất lở... bây giờ thì chỉ còn lại một đám bại絮, đũa thì rên, đũa thì khóc hu... hu vì đau nhức quá không chịu nổi!

Đêm đó, bệnh viện Quân Dân Y đây áp người. Cả hàng trăm người tụ tập ở đó, vừa lính... “bại trận,” vừa thân nhân của họ. Có điều khác lạ là thân nhân không khóc, không kể lể rên rỉ như những lần lính được tải thương từ mặt trận, mà lần này... lính càng rên thì thân nhân, cười rất... vui vẻ, cười rất sáng khoái. Kiểm điểm lại, có bảy ông “bại binh” phải chở vào Tổng Y Viện Cộng Hòa, hơn 20 chục ông phải nằm lại bệnh viện Quân Y để điều trị tiếp, còn lại bao nhiêu trở về hậu cứ để cho y–tá tiểu đoàn chăm sóc.

Đã 44 năm trôi qua... kể từ tháng 4–1975 mà nỗi đau thương, bất hạnh đã đổ chụp xuống đất nước và trên đầu dân tộc chúng ta. Cho dù có còn kéo dài bao lâu đi nữa... tôi vẫn không bao giờ quên được những năm tháng tuổi trẻ trong đời, những tháng năm mà tôi đã sống cho lý tưởng, cho tình yêu và cho những nông ảm trong tình chiến hữu, cho đời lính buồn nhiều hơn vui và đầy bất trắc.

Mỗi tháng 4 về là thời gian làm cho hoài niệm trong tôi bùng lên mãnh liệt nhất. Tôi nhớ bạn bè tôi, tôi nhớ đồng đội tôi, và nhớ chiến trường xưa những chiều loang lửa

đạn. Những chuyện tôi kể trong bài này là những đặc điểm của từng người làm tôi không bao giờ quên họ được. Đã 44 năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi mới kể ra, kể ra để san sẻ, để vơi bớt trĩu nặng tâm tư và cũng để... biết đâu, tôi sẽ không còn dịp để kể.

Tôi không muốn kể những chuyện vui nhất là trong Tháng Tư Đen, đối với tôi đây là những chuyện buồn... Vì những người tôi vừa đề cập đến... họ đã không còn nữa! Họ đã ra đi vĩnh viễn vào một thế giới nào xa xăm khác với thế giới chúng ta đang sống, và... tất cả những người này đã gục ngã vì đạn thù trên bước đường lui binh trong trận chiến Võ Đất tháng 3 năm 1975!

Lê-Phi-Ô

Cựu Tiểu Đoàn Trưởng TD344/ĐP – Bình Tuy

Nguồn: Internet E-mail by Đoàn Hữu Định chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, November 5, 2016

Cập nhật ngày Thứ Tư, July 8, 2020

Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH